

Бірашній суд.

Ну, а що, як справді правда,
що панотник в церкві править,
що мене по смерті анел
перед Божий суд поставить?

І залюде Бог патроні
в башках бурі і чухах чрону
і всі втіри кінці світа
брау поклонить ся старому —
заревить небесні труби,
потрясуть ся всі основи
і мерве ве стремекать ся
гощицями обнови, —
і що віг назагда світа
мало дух набути у собі, —
мірїї меть ся, не промаде
ні атом нита у чроби...
І потече ве на суд той,
моє безментні млі хмарн,
і у чертє обнеть ся міра
плати гофан, грому карн...
І вірїють ся всі тайне
найновітші і найгавкітші,

перед звістю такою
заприятать найправедніиші...
І не тільки кожде вію,
але навіть кожде слово,
кождий пошест, кожда похить
ощувать тоді на ново,
і відставать вухі голос,
ішов вісько незігнене
попшувать ка цю обігрити
протав мене, и за мене...

Щон, на цювбу розираву
запарайон так безенни
стара, лабт і цітний,
певно з трепетом населеним.
І Катю: " На цю стін, боже,
а ішо, земне вождя,
і Кладу перед тобою
всє свій биль: все странганя,
всїх ілюжї дурї бачки,
всїх цїїх марку приємїсть,
всї карїї, всї цуапки,
і вшє вордїть, вшє нїкземїсть,